

Parlar de la Sagrada Família de Gaudí és parlar d'en Jordi Bonet, l'arquitecte que des de l'any 85 dirigeix i coordina l'execució de les obres d'acabament del temple. L'acompanya la seva filla, la Mariona Bonet, arquitecte liberal a Ponts.

En Jordi confessa que, de bon principi, quan l'arxidiòcesi de Barcelona li va encarregar una feina d'aquestes dimensions, li feia "molta basarda". I és que "en ella es reflecteixen els desigs i aspiracions dels catalans. Va ser un projecte iniciat per la fe, tot i que la seva bellesa com a obra d'art fa que molts no creients facin aportacions econòmiques perquè en continuï la construcció. La Sagrada Família, com moltes altres, és una obra que s'anirà fent de generació en generació, i més tenint en compte que es tracta d'una construcció d'abast universal".

"Quan es féu l'encàrrec a l'escultor Subirachs, estava convençut que era l'home més preparat per executar l'obra. Fa més de dotze anys que viu en aquell espai, juntament amb el rector. Subirachs ha fet molt bé la seva feina: ha estat capaç de combinar imatges d'una gran duresa -les de la Passió- amb altres de molt dolces, com ara les de les dones de Jerusalem", descriu en Jordi. La Mariona també admira l'obra d'aquest escultor: "Amb aquesta obra està demostrant la seva capacitat d'afrontar el repte que significa aquest temple. I ho està fent amb tota llibertat, cosa que em sembla essencial en tota obra artística".

Així parla la tercera generació dels Bonet: "Vaig respirar una època molt difícil per a la Sagrada Família, quan li tiraven pedres. El meu avi, en Lluís Bonet, però, va seguir defensant el que ell creia. Quan el pare va agafar el relleu, les seves dots d'organització li van permetre continuar amb la feina, una activitat que, lluny de robar-li vida, li'n dona".

Hi ha, però, altres coses que omplen el nostre convidat: "He tingut la sort de poder-me encarregar d'edificis molt diferents. Sempre m'ha interessat molt la muntanya, perquè hi tenim una gran riquesa. Vaig ser arquitecte municipal d'Alp. Després de diversos intents no reeixits, vam aconseguir tirar endavant el pla general de La Molina sense cap impugnació. Més endavant, com a director general del patrimoni cultural i artístic de Catalunya, vaig poder contribuir que la gent pogués viure dignament en certes valls dels Pirineus". En Jordi destaca les escoles a les quals ha donat forma, a més de dos monestirs, "el de les Jerònimes, a la falda del Tibidabo, i el de Sant Benet, a Montserrat", residències geriàtriques, "l'última, la del Mil·lenari de Catalunya, a les Drassanes" i teatres, entre ells "l'auditori de Tortosa i el de Pau Casals, a Sant Salvador del Vendrell".

És gràcies a aquestes experiències que la Mariona ha gaudit, "a més del de la universitat, d'un altre aprenentatge directe, en tenir la sort de poder col·laborar amb el pare i l'avi". La seva activitat, és, però, molt diferent: "He fet sobretot xalets particulars i ara mateix m'ocupo d'una promoció pública d'habitatges a Ponts. També he dirigit rehabilitacions, un tema que m'agrada molt, perquè és com curar un malalt. Entre elles hi ha la de la masia La Marineta, com

a centre cívic i així mateix la reconstrucció de la font modernista de Domènech Sugranyes, ambdues a Mollet del Vallès. També em vaig encarregar del Pla especial del patrimoni arquitectònic d'aquesta vila i de Parets del Vallès". Aquí la nostra protagonista va aplicar els coneixements adquirits al costat de l'avi: "Va fer un llibre sobre les masies del Maresme. Jo l'acompanyava els dissabtes al matí a prendre mides a les cases i a dibuixar-les, tota una lliçó d'arquitectura popular".

La nostra interlocutora reconeix que la seva obra té una certa influència modernista, si bé, pel que fa a Gaudí, "encara tinc molt per aprendre". En aquest sentit, el seu pare recorda que, "de ben jove, em van encarregar una església a la Plana de Vic, a Vinyoles d'Orís, on mossèn Cinto Verdager va exercir de vicari. Allí em va semblar que valia la pena introduir els sistemes gaudinians en l'estructura. Més tard vaig fer la parròquia de Sant Medir, on el deix gaudinià ja afecta l'interior i l'exterior. Les estructures reticulars de Gaudí es poden aplicar en molts tipus d'edificis singulars, però no en blocs de pisos. Fins i tot arquitectes com Le Corbusier i Calatrava les fan servir".

Formes que es poden aplicar fins i tot als jardins, tot i que el públic no en sigui gaire conscient: "A la Noguera", ens explica la Mariona, "em quedo parada de veure que els vilatans només consideren els arbres com un element productor de fruita, sense tenir en compte que també donen ombra a l'estiu. He d'insistir als clients que a més de la casa hem de plantar un jardí, el millor complement de la llar". El seu pare s'insereix en aquest "gust pel verd: un espai on la gent es pugui trobar de manera recollida necessita dels arbres, perquè en el nostre país el sol és molt fort. D'altra banda, hi ha llocs, com ara la plaça Sant Jaume, on la vegetació no s'hi escauria. El que hem de mirar sempre és de conservar l'equilibri, que és, en definitiva, l'objectiu de l'arquitectura. Aquest és l'equilibri que mostren els nostres edificis gòtics, com el de l'església de Santa Maria del Mar. En qualsevol cas, convé que l'arquitectura respecti sempre la natura. És la imatge d'un poble".

En general, en Jordi es lamenta que l'arquitectura del nostre país sigui "de parets mitgeres, perquè no disposem de diners per acabar les cases. Al costat d'això, però, disposem d'unes peces admirables que són contemplades per gent de tot arreu". I aquí hem de tornar a parlar de rehabilitacions: "És bo que es reutilitzin els edificis; al casc antic de Barcelona, per exemple, s'han enderrocat massa cases, quan el teixit de Ciutat Vella era molt més agradable del que ens podem pensar. La Barcelona del segle XVI devia ser preciosa, el que no era digne és l'interior de les cases. Ara, per sort, la gent i les autoritats ciutadanes tenen més cura a no esventrar la ciutat". Per la Mariona, aquesta filosofia és aplicable "a totes les arts".

"Servir les arrels", el caràcter que impregna aquests dos artistes, per a qui "Gaudí era un geni, i això no va en detriment d'altres grans figures que hem tingut al país". Figures que hem tingut i tenim, com la d'en Jordi i la Mariona Bonet.



“La Sagrada Família és una obra que s’anirà fent de generació en generació, i més tenint en compte que es tracta d’una construcció d’abast universal”

Jordi i Mariona Bonet - Barcelona (Barcelonès)